

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Nekem van jegyem

Múltkor a buszon az ellenőr
arcában megnyílt egy völgytorok.
Harag volt benne és üres nyüzsgés,
mint mikor először gyászolok.
Volt jegyem, meg minden, nem számít,
a halotti áldozat
füstje kanyargott a torokban,
elszínezte a buszfalat.
Van is jegyem, megszámlálhatatlan
sok, amit nem fogok mondani,
áldozni is könnyű lehetne,
mégis visszatart valami.
A buszon rengeteg fej számít,
vizes csepp mégis mindegyik,
barlangfalon csöpögnek végig,
odalent tócsába gyűlik,
hogymennyi mindent nem vettek észre,
nem veszek rajtuk észre én sem.
Olyan a közöny, mint a higany,
szétszóródik, mire megértem.
Megértem, hogy az ellenőr
torkában a völgy zarándokút.
Harag mélyére ereszkedni,
közöny mélyére, mint a kút
szomj-húzó mélyére ereszkedni
a legkínosab feladat.
Nekem van jegyem. Leszálok.
Jelzek. Fogom a falat.